

הבידיון שהוא אמת צרופה

הספרות היא הבית שאיננו, והבית שנבנה במילים.

הספרות בשבילי היא המחלה, ובד בבד הניסיון להחלים. היא ההעדר, ובבד בבד היא הניסיון למלא את האין ביש, גם אם היש הזה הוא מילים ודמיון. היא הכאבים הנפשיים, הכאבים הפיזיים, היא מסע בזמן וניסיון לבלום את זליגתו, היא דיאלוג עם החיים ומשא ומתן עם המוות. היא הריקוד במילים, היא הקפיאה במקום. היא תלישת המסכה המחייכת שמכסה על הכאב, היא העור האוסף את האברים הפנימיים, היא האברים הפנימיים שנחשפים כשהעור מופשל.

הספרות בשבילי היא אבא שלי, שבחיקו ישבתי כשהייתי ילדה קטנה והקשבתי לסיפוריו ולספרים שקרא באוזניי, היא אימא שלי ונפשה הפצועה והפוצעת, היא הבית שאיננו, והבית שנבנה במילים. היא החיים שהיינו רוצים לחיות וגם אלה שלא היינו רוצים לחיות בשום אופן, או שלעולם לא נחיה. היא העולם האלטרנטיבי – שהוא העולם האמיתי, החותר תחת הברוקרטיות של היום יום, היא מחוז מקלט ומחוז בריחה. כשהיא טובה ואמיתית היא אוספת אותנו אל חיקה, היא בולעת אותנו לתוכה, היא משנה בנו חלקיק אטום, היא משאירה בנו סימנים.

הספרות היא גם וגם – אהובה ומעוררת פחד, אלימה ומחבקת, מנעימה ומרתיעה. היא הדמויות שאנו מכירים באופן הכי אינטימי בלי להכירן כלל, היא בית הספר הטוב ביותר ללימודי הבידיון שהוא אמת צרופה.

היא הכל בשבילי. הצבע שצובע את חיי.
אני יודעת בתוכי פנימה מהי הספרות.
אין לי משג מהי ספרות.